

πού είναι γλυκό κι από χρυσό κυψέλι
περίσσει, πού τὸ μέλι ἀργοσταλάζει!
Καλὰ τὴ νοιάθω αὐτὴ σου τὴν τρομάρα!
Ὅμως γελίεσαι, ρήγισσα, γελίεσαι!
Τὸ γῆρας εἶν' ἀπάνω μου, μὰ κάτω
δὲ μ' ἔρριξε· μὲ πήρανε τὰ χρόνια,
μὰ δὲ μὲ λυώνουν! Ἄχ! ἐσὺ δὲν ξέρεις
τί θάμα λεβεντιάς πάντ' ἀρματώνει
τάντριαια τὰ λαγγόνια! Μέσ' στὸ αἷμα
τοῦ ἀντρὸς εἶναι κλεισμένες τόσες λαύρες
καὶ Νίκες ἄλλες τόσες, πού ἂν ὁ Χρόνος
τὸν βιάζει, τίς τινάζει πρὸς τὴ Μοῖρα,
καὶ τὴν ἀλλάζει, τὴν ἀλλάζει! — Ρήγισσα,
μὴ μὲ καταφρονέσης! μὴ μοῦ δώσης
τὰ ψίχουλα τοῦ δειπνοῦ σου, σὰ νᾶμαι
ζητιάνος καθισμένος στὸ πορτί σου!
Στέκω μπροστά σου ἀντροπιαστος, καὶ δίχως
τρεμούλα. Καὶ πνοὴ φουσκώνει νέα
τὰ στήθια μου, σὰν τὸν ἀρχαῖο τὸ γέρο!
Κοιτότανε μονάχος του σταυλάκι
τοῦ θερισμένου ἀγροῦ του, κ' ἡ καρδιά του
εἶτανε πικραμένη. Ὅμως ὁ Κύριος
τοῦ ἀπόστειλε τὴ νέα τὴ Μωαβίτισσα,
καὶ δίπλα στὸ πλευρὸ τοῦ αὐτῆ ἐκοιμήθη,
κ' εἶταν τὸ ρόδο πού ἄνθισε ἀπ' τὸν κέδρο,
κ' ἐμπρὸς στὸ Χρόνο ἡ νίκη τῆς Ἀγάπης!
Ἰζόλδη, Ἰζόλδη! Αὐτὸ ζητῶ ἀπὸ σένα,
καὶ τόσο δῶσ' μου! Ὁ βάρβαρος μονάρχης
πού εἶναι γενιᾶς πολεμικῆς βλαστάρι,
θὰ δῆς πὼς σὰν καλάμι θὰ λυγίσῃ
τὴ γνώμη του, καὶ τρυφερὸς θὰ σοῦ εἶναι,
φέρνοντάς σου στὸ χέρι του πού τρέμει
τὴν παιδικὴ καρδιά του!

ΙΖΟΑ.

Ὁ Ρήγα Μάρκο,

γιατί νὰ τυραννίεσαι; Ἀπὸ τὴ μέρα
πού σοῦ ἦρθ' ἀπ' τὴν Ἰρλάντα, σὲ τιμοῦσα
καὶ τὸνομά σου, τὸ ρηγάτο σου, εἶχα
πάντ' ἀκριβὸ μου· κ' εἶναι στὴ ματιά μου
τὸ μέτωπό σου σεβαστὸ σὰ νᾶσουν
θεός μου! Ἀπὸ μιὰ δύστυχη γυναίκα
τί θέλεις παραπάνου; Τί μπορούσα
νὰ κάμω ἐγὼ, παρὰ νὰ στρώνω ἀπάνου
στὸ ρηγικὸ σου βῆμα τὴν πορφύρα;
(Ξεσπώντας ὠργισμένος.)

P.M.

Ὅχι, ὄχι, αὐτό! Στις δοῦλες σου παρὰ
τὴ δουλικὴ ἐργασία! Σὺ, στοὺς θεοὺς σου
φέρεινε λιβάνι! Μὲ δίβουλα λόγια
ξεφεύγεις· μὰ τοῦ κάκου! Τὴν ψυχὴ σου
θάδραξω ἐγὼ σκούζοντας σὰ γεράκι,
θὰ ξεριζώσω ἀπ' τὰ κρυφὰ τοῦ νοῦ σου
κάθε κριματισμένη ἰδέα, καὶ ἀνίσως
μοῦ ἀντισταθῆς, νά! ἐδῶ νὰ ἡ τιμωρία!
(Χυμίζει στὴ σπάθα του καὶ τὴ σηκώνει
ψηλὰ μὲ ἄγρια φοβέρα.)

ΙΖΟΑ. Νά, χτύπα! σκίσε τὴν καρδιά μου! βρῖσε!
Μὴ σπλαχνισθῆς! μπρὸς στὸ βασιλικὸ μου
τὸ γένος, μὴ δειλιάσης! Ἐγὼ πέφτω
στὰ πόδια σου, καὶ σφάξε με! Πιὸ μέγας
θενᾶσαι ρήγας, ὅσο παραπάνου
βεριέψης, καὶ σκορπίσης στὴν πυρὰ σου

καὶ τὰ μαλλιά καὶ τὸ κορμί μου! Χτύπα,
νὰ μὲ σκοτώσης!

(Γονατίζει μπροστά του, συρμένη ἀπὸ
ἀκαταμάχητη ὀρμητὴ πίκρας, ὀργῆς καὶ
ἀπελπισίας, προτεινόντας τὰ στήθια της.
Ὁ Ρήγας μένει τρομαγμένος κ' ἐκστα-
τικὸς μπρὸς στὸ θλιβερὸ της σπαραγ-
μό. Ἡ συμπόνια πλημμυρίζει πάλι τὴν
ἀστατη καρδιά του. Ἡ μεγάλη σπάθα
τοῦ κέφτει ἀπὸ τὰ χέρια.)

P.M.

Τί; τρελή σαι, Ἰζόλδη;
Σήκω! Δὲ θέλω αὐτό! Ἐλα! Σήκω ἀπάνου!
Συχώριο σοῦ ζητῶ· συμπάθησέ με.
Τί εἶμαι; — ἓνας κακομοίρης πού γιὰ σένα
πονεῖ, καὶ τὸ σωστὸ δὲ βρῖσκει δρόμο
πρὸς τὴν καρδιά τῆς ἐρωμένης! Ἐλα, —
(Ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὴ φέρνει νὰ καθήσῃ
στὸ θρόνο της.)

ἐδῶ νὰ ξεποστάσης. Σ' ἔχω τόσο
κουράσει μὲ τὰ λόγια τὰ σκληρὰ μου...
Κι ἂν μοῦ χαμογελάσης, ἂν τὸ χέρι
μοῦ δώσης...

(Ἄξαφνα, μέσ' ἀπὸ τὸ καστέλλι, ἀκούε-
ται μεγάλη ἀντάρα μὲ γέλοια καὶ οὐρ-
λιάσματα, πού ὅσο πάει καὶ ζυγώνει
στὸν ἰσόγειο θάλαμο τῆς Ἰζόλδης. Ὁ
Ρήγας τραβιέται, μὲ ἀπορία, ἀπὸ τὸ
πλευρὸ τῆς γυναικὸς του, πηγαίνει κον-
τὰ στὸ παράθυρο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φωνά-
ζει δυνατὰ:)

P.M.

....Αἴ, σεῖς! ποιὸς φωνάζει μέσα
στοὺς πύργους μου; Αἴ! ποιὸς εἶναι;
(Κάνει νόημα ἔξω, καὶ ἀπὸ τὴ μεσαία
θύρα παρουσιάζεται ὁ ΔΕΝΟΑΛΗΣ.)

ΔΕΝ.

Ἀφέντη, Ρήγα,

παράξενο θάκουσῃς λόγο. Μπήκε
στὸ κάστρο ἓνας τρελός, καὶ μέσ' στὴ χώρα
σήκωσε ἀντάρα, πού τρέχει γυρνώντας
τὴ φοβερὴ του ράβδα!

P.M.

Καὶ ποιὸς εἶναι;

ΔΕΝ. Καυχήθηκε τοῦ δράκου γιὸς, τοῦ Οὐριάνου
τοῦ Μαλλωτοῦ, πὼς εἶναι καὶ φοράει
τρίχινο ράσο καὶ σκουφὶ γιδίσιο.
Γουλί ναι τὸ κεφάλι του, καὶ ἀπάνου
σταυρὸ χεῖ χαραγμένο!

P.M.

(μὲ γέλοια ἱλαρά.)

Ἀκοῦς, Ἰζόλδη;

ΙΖΟΑ.

Διῶξε τον!

P.M.

Ὅχι, ἄς τὸν ἰδοῦμε!

ΔΕΝ.

Λέγει

πὼς ἦρθε νᾶμπη δοῦλος σου, καὶ θέλει
νὰ φέρῃ στὸ τραπέζι σου γιὰ δῶρο
τὸ φωτεινὸ μυαλό του.

P.M.

Πές του νᾶρθῃ! —

Ρήγισσα, θὰ γελάσης.

(Ἀκούονται ἀρκετὰ κοντὰ φωνές. Οἱ
δοῦλοι κ' οἱ σκουτάρου τρέχουνε πίσω
ἀπὸ τὸν τρελό, καὶ τὸν κυνηγᾶνε, σὰ
νᾶτανε λύκος.)

Φωνὴς ἀπ' ἔξω.

Νά τος! νά τος!

- Χού! χού! Χτυπάτε! Χού, χού! νά, τοῦ λύκου!
(Ὁ Δενοάλης κάνει νόημα, καί, ἄμα
τραβηχτή κι ἀνοίξη ἡ κορτίνα, μπαί-
νουνε τρέχοντας, πρῶτα ὁ ΚΑΚΟΣ
ΝΕΟΣ, ὁ ΑΝΤΡΕΤΤΟΣ, ὁ ΓΟΝ-
ΤΟ-Ι-ΝΟΣ, ὕστερα ὁ ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ
μασκαρεμένος σάν τρελός, καί ξολίσω
του ἄλλοι σκουτάροι καί παιδόπουλα.
Ἄπο τίς κάμαρες τῆς Ἰζόλδης προ-
βαίνει ἡ ΒΡΑΓΓΙΑΝΑ καί παίρνει
θέση στό πλευρό τῆς Ρήγισσας. Ὁ Τρι-
στάνος εἶναι περικυκλωμένος ἀπό τὸ
πλῆθος, τὸ ξαναμμένο καί χαρούμενο.
Εἶναι ντυμένος ὅπως τὸν ἔχει περιγρά-
ψει ὁ Δενοάλης, κ' ἔχει τὴν τσοπάνικη
ράβδα κρεμισμένη στό λαιμό. Τὸ χρώ-
μα του κ' ἡ θωριά του εἶναι τόσο ἄλ-
λαγμένα, πού δὲ γνωρίζεται ποιὸς εἶ-
ναι. Γυρνᾷ θαμάζοντας δλόγυρα τὸ
βλέμμα, σὰ νὰ πρῶτοβλέπη πράματα
παράξενα καί ἄγνωστα. Στὸ βάθος ξε-
χωρίζουν οἱ δρόμοι γεμάτοι κόσμο, κ' οἱ
πύργοι φωτολουσμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο.)
- P.M. Φίλε μου, καλῶς ἦρθες! Ἔμπα μέσα!
ΤΡΗΣ. (μ' ἀλλαγμένη φωνή.)
Τρανέ μου ἀφέντη, πρῶτε τῶν Ρηγιάδων,
τῶξερα γώ, πὼς ἄμα σ' ἀγναντέψω,
θὰ λιγωθῆ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ γλύκα!
Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆ, μεγάλε Ρήγα!
(Βγάζει τὴ ράβδα ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί
τὴν ἀπιθώνει χάμου.)
- P.M. Εὐχαριστῶ, ἀδερφέ μου· μὰ γιατί ἦρθες;
τί θέλεις; τί ζητεῖς;
ΤΡΗΣ. Ζητῶ ἓνα πράμα,
πού νὰ μοῦ τάρνηθῆς, κρῖμα θὰ κάνης·
κι ἂν μοῦ τὸ δώκης, θὰ χαρῆ ἡ καρδιά σου.
- P.M. Λέγε· τί θέλεις;
ΤΡΗΣ. Τὴ Ρήγισσα Ἰζόλδη,
τὴν ὁμορφη, πού λάμπει στὸ πλευρό· σου!
(Κοιτάζονται οἱ ἄλλοι μ' ἀπορία καί ξε-
καρδιζονται στὰ γέλοια.)
- P.M. Ἄ! τὴ ρήγισσα! Κάτσε νὰ τὰ ποῦμε.
Κι ἂν σοῦ τὴ δώσω, ἐσὺ τί θὰ μοῦ δώσης;
ΤΡΗΣ. Τὴν ἀδερφή μου, τὴν ὄραϊα Μανρούδω·
ἀγνή σάν τὸ νερό, κι δλόασπη ὅλη
σάν πάχνη στὸ φαράγγι.
- P.M. Κι ἂν σοῦ δώσω
τὴ ρήγισσά μου ἐγώ, τί θὰ τὴν κάμης;
πού θὰ τὴν πᾶς;
ΤΡΗΣ. Στὰ σύννεφ' ἀποπάνω,
κοντὰ στὸν οὐρανό, σ' ἓνα παλάτι
γεράνιο καί κρυστάλλινο, ὅπου λάμπει
μέσ' στὰ λουλούδια ὁ Ἥλιος, καί γλιστρώντας
οἱ ἄνεμοι παιγνιδίζουν. Δώσέ μου τὴ!
Θὰ παίζουμε τὸ σκάβο καί τὴ ρήγισσα,
θὰ τὴ φιλῶ, θὰ μὲ φιλῆ, καί νάνι
στὴν ἀγκαλιά της θὰ μᾶς κάνη ἡ Ἀγάπη!
(Ἡ Ἰζόλδη κάνει ἔγα κίνημα θυμοῦ.)
- P.M. Στὰ λόγια εἶσαι τεχνίτης. Ὅμως ποῦθε
μιὰ τέτοια ἐλπίδα σοῦρθε, πὼς θὰ κλῆνη

μὲ τὸν τρελόν, ἢ ρήγισσα ἢ ξανθὴ μου,
τὸν κουρεμένο σταυρωτά, καί τόσο
κακόμορφο στὴν ὄψη;

- ΤΡΗΣ. Ἀφέντη, μ' ὅλο
τὸ δίκιο μου· γιατί πολὺ γιὰ δαυτὴ
πολέμησα καί ὑπόφερα· ἡ καρδιά μου
τρελάθηκε γιὰ δαυτὴ!
- P.M. Καί ποιὸς εἶσαι
σύ; Ποιὸ ναι τὸνομά σου;
ΤΡΗΣ. (Ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσέχουνε περιγελώντας,
νάκούσουνε τί θὰ πῆ.)
Τὸνομά μου
εἶναι Στανότρις· μ' ἂν τὸ «τρι» χωρίσης
καί τὸ βάλῃς μπροστά, θάνα Τριστάνος....
ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ (Ξεσπώντας στὰ γέλοια.)
Ὡχ, ὦ! Τριστάνος!
ΤΡΗΣ. (μὲ τόνο προστιγῆς.)

- Αἱ, σπατάστε, δοῦλοι!
Ναί, ναί! Τριστάνος ἢ σωστή μου κλῆση,
πού μ' ἔβγαλε ἡ μητέρα μου, ἢ ὄραϊα
καί ἄμοιρη Ἡλιαβέλλα, γιὰ σημάδι
τοῦ πόνου τοῦ τριστέναχτου, σάν ἦρθα
στὸν κόσμο ἐγώ, γιὰ νὰ πεθάνη ἐκεῖνη!
Δὲ μὲ γνωρίζεις, ρήγισσα ξανθὴ μου;
ΙΖΟΛ. Φύγε! τὰ χωρατὰ σου μὲ πειράζουν!
Διῶξ' τονε, Ρήγα Μάρκο!
- P.M. Καταδέξου,
καλή μου Ἰζόλδη, νὰ τοῦ συμπαθήσης,
νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ. — Τρελέ, ἢ Στανότρις
θάσαι, ἢ Τριστάνος· ὁ καθένας ἔχει
κ' ἓνα ὄνομα, θαρρῶ, μονάχα.
- ΤΡΗΣ. Κ' ἔχει
καθένας καί τὴ μοῖρα του. Σὲ λένε
Μάρκο, γιατί γεννήθηκες στὸ ἔμπα
τοῦ τρίτου μήνα, ἀνάμεσα στὰ χιόνια
καί τάνθη, μὲ τὸ ζώδιο τοῦ Μάρτη·
γι' αὐτὸ σοῖ, μὲ τὴ μάγκα σὴ μορφὴ σου,
μυρτυρευτῆς καί θῦμα ἐσύ, καί μπαίγιο,
ρήγας μαζί καί μάρτυρας, — ὁ Μάρκος!
- (Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Στὴ νιογέννητη κοινωνία μας ὑπάρχουνε τότες διπλὸ
πρόσωπα, ὁ μισοπολιτισμένος κι ὁ ἀπολίτιστος, ὁ μισοσέ-
παστος κι ὁ βάρβαρος, πού περ-ατεῖ γυμνός. Ἴσως ὁ βάρ-
βαρος καλῆτερος, γιατί ἔχεις ἐλπίδα καί νὰ βάλῃ ῥοῦχα,
θὰ βάλῃ μάλιστα ἐκεῖνα πού θὰ τοῦ διαλέξῃς, ἐνῶ μὲ τὸν
ἄλλονε δὲν ἔχεις, ἀφοῦ φορεῖ τὰ δικὰ του καί ἔξερεις πὼς
δὲ θάλλάξῃ. ΨΥΧΑΡΗΣ

ΒΓΗΚΕ ΤΟ ΚΡΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ
ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ
(15 ΔΗΓΗΜΑΤΑ)

Καί πουλιέται 5 δρ. στὰ Γραφεῖα μας.

(Γιὰ τοὺς συντρομητάδες τοῦ «Νουμά» δρ. 3. Στὸ ἐξω-
τερικό, μαζί μὲ τὰ ταχυδρ., δρ. 3,50).